

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ,
ΕΝΔΟΣΕΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡ^Σ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ,

ΤΟΥ ΧΙΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Ἀθλήσαντος ἐν Κυδωνίαις. κατὰ τὸ,
(1807.)

Δαπάνη τοῦ σεβασμιωτάτου, Κ.
Κυρίου ΝΕΟΦΥΤΟΥ Ἀρχιερέως

ΙΒΗΡΙΤΟΥ τοῦ ἐκ ΚΥΔΩΝΙΑ^Σ

εἰς αἰώνιον αὐτοῦ μνημόσυνον.

Ἐγράφη ἐκ τινος παλαιοῦ Βιβλίου,
γραφέντος ἐν ἔτει (1849) νῦν δὲ νεωστὶ 1901

Μεγαλυνάριον τοῦ ἁγίου,
πρὸς τὴν Τιμιωτέραν.

Τοὺς μετ' εὐλαβείας τὴν Ἱεράν, Εἰκόνα σου Μάρτυς,
προσκυνοῦντας σοῖς πρὸς Θεὸν, ἱεραῖς πρεσβείαις
φρουρῶν μὴ διαλείπης, νεομαρτύρων κλέος δεῖε
Γεώργιε .

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

168409

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ,

(Κς)

Εορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρ-
τυρος Γεωργίου τοῦ Χίου, τοῦ ἐν Κυδωνίαις ἀθλήσαντος.
Εἰσπέρας μετὰ τὸν προοιμιακὸν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ.
εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν σίχους: ἢ καὶ ψάλλο-
μεν σιχηρὰ προσόμια.

Ἦχος, ἀ: Των Οὐρανίων ταγμάτων.

Ζῆμερον χεῖρας κροτοῦσα, ἄγει φαιδρὰν εορτὴν
Κυδωνιέων Πόλις, καὶ λαμπρύνεται πᾶσα, τὴν
μνήμην ἐκτελοῦσα χαρμονικῶς, Γεωργίου τοῦ-
μάρτυρος ὃν ἐνεγκοῦσα ἡ χίος δῶρον αὐτῇ, δι' ἀθλήσεως
προσήνεγκε: ☩

Δεῦτε φιλέορτοι πᾶντες ἐκκαθαρθέντες παθῶν, καὶ
ἀρετῶν ἐνθέων, ἀσπραπαῖς φαιδρυνθέντες, ὑ-
μνήσωμεν ἀξίως τοῦ ἀθλητοῦ, τὰ σεπτὰ ἀγωνί-
σματα· ὁ γὰρ ἐν πίστει ἀθλήσας τῇ καθαρᾷ, καθα-
ροὺς τοὺς ὑμνωδοὺς ἐκζητεῖ: ☩

Εν κριτηρίῳ παρέσης Μάρτυς Γεώργιε, Θεὸν ἀνακηρύττων, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου· ἐπεὶ δὲ ἀπειλαί τε καὶ αἰκισμοί, τυραννικοὶ οὐ κατέπτηξαν, καθυπεβλήθης δεσμούμενος ἐν φρουρᾷ, καὶ Χριστὸν ἐξιλεούμενος: ☩

Καθάπερ θυμὰ εὐώδες σὺ προσαγόμενος, διὰ σφαγῆς τῷ Κτίστῃ, ἀνεβόας τρισμάκαρ, Δέσποτα Χριστέ μου δέξαι καὶ ἐμὲ, τὸν διὰ σὲ μελιζόμενον· Κυθωνιέων λαοῖς δὲ ἐκδυσωπῶ, δὸς πλουσίως τὰ ἐλέη σου: ☩

Ἔτερα προσόμοια: ἦχος, δ'.

Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εὐσεβείας ὁ πρόμαχος, τῶν πιστῶν ὁ ὑπέρμαχος, Ἐκκλησίας κόσμος ὁ ὠραιότατος, ὁ τῶν μαρτύρων ὁμότροπος, ἀσῆρ ὁ λαμπρότατος, ἀνατέταλκεν ἰδοῦ, ἐξ Ἀσίας ἐλάσωνος, τὰ συσῆματα, εὐσεβῶν καταλάμπων καὶ πρὸς ὕμνον, ὧν ὑπέμεινε ἀγώνων, ὑπὲρ Χριστοῦ προσκαλούμενος: ☩

Εν εἰρκτῇ συγκλειόμενος, κακουχίαις τρυχόμενος, καὶ τυράννοις δέσμιος παρισάμενος, ἐπαπειλοῦσι θωπεύεσι, Χριστὸν ἐξαρνήσασθαι, ἐχ ἠττήθης λογισμῶ, αὐτοκράτορι χρώμενος, ἀλλ' ἐνέμεινας, ἐν τῷ λάρυγγι φέρων τὰς ὑψώσεις, φαλμικῶς Θεῷ τῶν ὄλων, καὶ δι' αὐτὸν θανατούμενος: ☩

Ωσπερ κέδρον ἐν πρίωνι, ὡς πελέκει κυπάρισσον, οὕτω σου Γεώργιε κατεμέλιζε, ξίφει αὐχένα καὶ φάρυγα, δεινῆς ἀποφάσεως, ὁ σκαιώτης ὑπουργός, ὁ ὠμότατος δῆμιος καὶ δυσώνυμος, σὺ δὲ ἔφερες μάρκα τὰς μελλούσας, ἀντιδόσεις ἀποβλέπων, καὶ τῆ σκοπιῆ ἐδιήμαρτες.

Μνήμη ὄντως ὡς γέγραφε, Σολομών ὁ θαυμασίος, ἔμετὰ ἐγκωμίων δικαίων γίνεται· ἰδοὺ γὰρ πάντες συνήχθημεν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠσμασιν, ἐκτελέσοντες πισῶς, σοῦ τὴν ἀθλησιν ἐνδοξε, καὶ βοήσοντες, ἐκτενωῶς τῷ Σωτήρι, ὁ δοξάσας, τὸν σεπτὸν σου ἀθλοφόρον, δεῖξον ἡμῖν τὰ ἔλέη σου:

Δόξα, Ἦχος, δ΄

Ερωτι τρωθεὶς Γεώργιε, νυμφίε τῆ νοητῆ, τὰς φυσικὰς δυνάμεις ὑπερηκόντησας· καὶ πλήρης γενωῶς τῆς χάριτος, ἀνθρωπίνην ἅπασαν ἀπώσω δειλανδρίαν· σὺ γὰρ ἐκ ἐθέλωσαν τὴν ψυχὴν διαζευχθῆναι τοῦ σώματος τῇ φυσικῇ συγγενείᾳ, τῇ ἰσχυί τῇ δωθείσῃ σοι παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ, ὑπεριδοῦσαν τοῦτο, ταύτην ἀποκατέστησας· δι' ὃ φασγάνοις τυραννικοῖς, ἀνιλεῶς κατετέμνετο, καὶ κεφαλὴ δίχα διηρεῖτο, αὐχεῖν τε στάχυσ καθάπερ πικρῶς κατεθερίζετο· σοῦ δὲ ἡ ἀδαμάντινος καὶ γενναία ψυχὴ, ὕμνους προσάδειν τῷ Θεῷ, τοὺς καταλλήλους οὐκ ἔλιπε, τοῦτον ἐκδυσωποῦσα· ὅνπερ καὶ νῦν

4
 πανεύφημε, Μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἀγγέλοις συνι-
 σάμενος, ἰκέτευε ἐκτενωῶς, χάριν εὐρεῖν καὶ ἔλεος, τοὺς
 πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, ἐν
 τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως: *Καὶ νῦν ὁ αὐτός.*

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος ναὸς, ἡ Θεοτόκος ἐν Ναῶ
 Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑπο-
 δέχεται: σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων ἅγια ἀγάζονται, καὶ
 ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μουσικῶς πανηγυρίζει μεθ' ὧν
 καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοή-
 σωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ ὁ ἔχων
 τὸ μέγα ἔλεος: *Κ*

*Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ
 Ἀναγνώσματα.*

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.
 Ἄδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν
 ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς
 ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσά
 ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δι-
 καιωθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ·
 γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός·
 καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι,
 καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο·

ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσαι· ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἶμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος ποιήσω, καὶ τίς ἀποσρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ: ☩

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βράσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτούς ἀξιόους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πικροὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι

χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ:

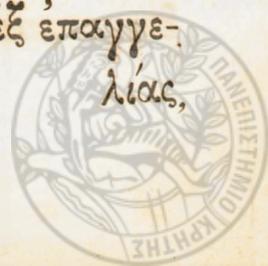
Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσαι γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιά δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρετος Θεῷ γενόμενος, ἠγάπηθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη ἠρπαγή, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ· ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά· καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας, μεταλεύει νοῦν ἀκακόν· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεσὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ:

Εἰς τὴν λιτὴν σιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Γεωργίου, Ἦχος, α'. Νικομηθείας.

Γαλλιᾶσθω σήμερον ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην ῥανάτωσαν, ἐπὶ τὰ λίκυα παράδοξα μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἰδοὺ γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολῆς βλέπουσα, ἀποκυηθεῖσα ἐκ σείρας ἀκάρπου ἐξ ἐπαγγελίας,

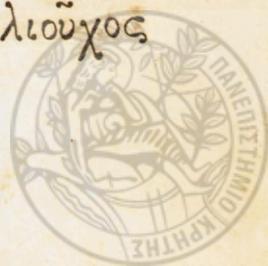
λίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωθεῖσα εἰς κατοίκησιν, σήμερον ἐν τῷ ναῷ ὡς ἄμωμος προσφορά προσάγεται. Ἀγαλλιᾶσθω ὁ Δαυὶδ κρούων τὴν κινύραν. Ἀπενεχθήσονται, φησὶ τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται. ἔσω ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Θεοῦ, ἔνδον τοῦ ἱλαστηρίου αὐτοῦ, ἀνατραφῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρέευσως γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν: ☩

Ὁ αὐτός.

Τῶν ἀθλητῶν τὸν ζηλωτὴν, καὶ ὁμόφρονα τῶν Μαρτύρων, τὸ καύχημα τῆς Χίου, καὶ τῶν Κυδωνιέων ἐξαίρετον ἐγκαλλώπισμα. τὸ νεόβλαστον ἄνθος Παραδείσου τοῦ μουσικοῦ, τὸ εὐωδίας πληρῶσαν τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. καὶ τῶν αὐτοῦ μυριπνόων ὀσμῶν πρὸς ἀπολαυσιν, σηγκαλέσαν πάντων εὐσεβῶν τὰ συστήματα, Γεώργιον τὸν νεομάρτυρα, οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν. ἔτος γὰρ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενος καρτερῶς, τὰ τῆς νίκης ἠγείρε τρόπαια, καὶ παρέστηκε σεφηφορῶν Χριστῷ τῷ ἀγωνοθέτῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν: ☩

Ὁ αὐτός.

Καιδρύνεται λαμπρῶς, χίος ἡ Πατρίς σου καὶ Κώμη ἡ τῶν Κυδωνιῶν, ἐπὶ τῇ σῇ μνήμῃ, νεομάρτυς Γεώργιε, τῆς μὲν γὰρ πολίτης ἐγένου, τῆς δὲ πολιούχος

ἤδη κατέσθης καὶ φρουρός· ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ τῶν πι-
 σῶν Ἐκκλησία ἀγάλλεται, νέον σε πρέσβην πρὸς Θεὸν
 κτησαμένη, ἣν ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐσεβείᾳ ταῖς πρὸς αὐτὸν
 εὐπροσδέκτοις ἰκεσίαις σου διαφύλαττε :

Ἦχος, β΄

Τῇ σφαγῇ σου ἅπαντας, τοὺς εὐσεβοῦντας ἀγιά-
 σας, εἰς ὕψος οὐράνιον μετεκομίσθης ἀθλητὰ,
 δείξας τοῖς ἀσεβέσιν, οὕτω νικῶντας τοὺς χριστομάρ-
 τυρας· ἐν ἀσθενείᾳ γὰρ σαρκὸς, τὸν ἐπ' ἀνδρείᾳ καυ-
 χώμενον ἐχθρὸν, ὡσπερ σρουθίον παιζόμενον, εὐμαρῶς
 καταβάλλουσιν· ἀλλὰ καὶ ἡμῶν τῶν σῶν ὑμνωδῶν,
 τοῦ πολυπλόκου βελίᾳρ τὰ ἔνεδρα, πόρρω ποιησάμενος,
 ἀντιλαβοῦ νεομάρτυς, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως :

Ἦχος, γ΄

Ε'δοξας ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων, τεθνήσκει Γεώργιε,
 καὶ ἡ ἔξοδός σου ἐκ τῆς προσκαίρου ζωῆς, κάκω-
 σις αὐτοῖς ἐλογίσθη, ἀλλὰ ζῆς ἐν Χριστῷ, τὴν μακα-
 ρίαν καὶ εἰρηναίαν ζωὴν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ τοῖς
 ἀπ' αἰῶνος Ἁγίοις εὐφραίνόμενος· μεθ' ὧν μὴ παύση
 πρεσβεύων, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας
 τῶν ψυχῶν ἡμῶν :

Ἦχος, λ', α΄

Δεῦτε φιλοθέων ὀμήγυρις, δεῦτε γηθοσύνας συν-

δράμωμεν, δεῦτε καὶ κοσμήσωμεν ἄσμασι τὴν ἐκκλησίαν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Γεωργίου τοῦ νεοφανοῦς ἀθλητοῦ, σήμερον γὰρ Οὐρανῶν ἀνοιγέντων, εἰσέρχεται ἐν δόξῃ, καὶ μετὰ παρρησίας τῷ ποθουμένῳ Χριστῷ παρίσεται· καὶ ὁ ἐν γῆ νομίμως ἀθλήσας, καὶ σερῶως ἀγωνισάμενος, ἀκηράτῳ σέφει ἐν οὐρανῷ, παρὰ τοῦ σεφοδοτοῦ κατασέφεται, καὶ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ βραβεῖα ἐπάξια, παρὰ τοῦ ἀγνοθέτου κομίζεται· πάντες οὖν δεόμενοι αὐτοῦ, μετ' εὐλαβείας βοήσωμεν μὴ ἐπιλάβῃ Ἄγιε, τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν αἰσιέβασον μνήμην σου: *Δόξα, ἦχος, π, β!*

Οἵτε καιρὸς τῆς ἀπὸ γῆς ἐκδημίας σου, Γεώργιε μάρτυς, νεύσει τῇ θείᾳ ἐφέσῃ, τότε ἔσπευδες ἀποθέσθαι, τὴν παχύτητα τοῦ σοῦ σαρκίου, καὶ διελθεῖν ἀκολύτως, τὴν σενωτάτην διόδουσιν· διὰ τοῦτο τὸ γεῶδες σκῆνος δι' ἀθλήσεως καταλεπτύνας, κούφως ὡς ὑπόπτερος πρὸς θαλάμους, τοὺς οὐρανίους ἀνέδραμες, καὶ ταῖς Μαρτύρων συνήφθης χοροσασίαις· διό σου δεόμεθα καὶ ἡμεῖς, μὴ ἐλείπῃς ἀθλητὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τὴν Τριάδα δυσωπῶν, βαρβαρικῆς τυραννίδος ῥύσασθαι τοὺς τιμῶντας σε:

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σήμερον τὰ σίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ

Θεοτόκον, ἐν Ναῶ Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφη-
μήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κα-
τοικητήριον τοῦ Παντάναικτος Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ὅλων.
Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπορεύεσθαι, τῆς Ἀειπαρ-
θένου τιμῶσαι τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην
πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, τὴν
Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Κόσμου
τὴν πρόξενον. Ἄπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ χαῖρε σὺν τῷ
Ἀγγέλῳ ἐκδοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ἀεὶ πρεσβεύσῃ,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν: ☩

Εἰς τὸν σίχον, σιχηρὰ, προσόμια. Ἦχος, β'.

Δὲ ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.
Δούλων ἀπωκίσθης αἰσθητῶς, τῶν καταφιλούντων ἐν
πίσει, χιοπολιῖτα τὴν σὴν, κάραν τὴν σεβάσμιον τὴν
θριαμβεύσασαν, κατὰ τῶν ἀντιπάλων σου, τῶν ἄνω καὶ
κάτω, κατεπαλαισάντων σοι τυραννικοῖς ἀκισμοῖς·
πᾶσι δὲ πιστοῖς αἰτουμένοις, καὶ πανηγυρίζουσιν ἅμα,
γέμουσαν ἀντίληψιν τὴν ἔνθεον: ☩

Σίχος· Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτῆ.

Ω τῆς μακαρίας σου ψυχῆς, τῆς ἀξιοθείσης συνεῖναι,
τοῖς τῶν Ἀγγέλων χοροῖς, Θρόνον τοῦ Δεσπότης σε,
περικυκλούντων φρικτῶς, τοὺς στεφάνους κατέχοντος,

τοὺς ἀμαραντίνους, δι' ὧν σου κατέσβεσε τὴν ἱερὰν κεφαλήν, ὅτι ἐν τῷ βήματι ἕστης, καὶ καρτερικῶς ἠγωνίσθης, ἵνα καταβάλης τὸν ἀντίπαλον: ❧

Σίχος. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Μὴ ἐγκαταλίπης ὀρφανούς, τοὺς ἐπικηδεύσαντας μάκαρ, σῶμα τὸ σὸν εὐλαβῶς, θήκη τῶν λεψάνων τε, ἀσπαζομένους δερμῶς· τοὺς ἐν γῇ καὶ τοὺς πλείοντας, τοὺς πόρρω καὶ πέλας, καὶ τοὺς ἀγρυπνοῦντας σοι ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, ἵνα ἐκτελῶσι τοὺς ὕμνους, καὶ δοξολογῶσι προθύμως, μνήμην σου τὴν ἐνθεον Γεώργιε:

Δόξα, ἦχος, β'.

Εὐφραίνεται ἐν Κυρίῳ Κυδωνιέων Πόλις, τὴν μνήμην σου ἐκτελοῦσα, χιοπολιτα Γεώργιε, οἶεται γὰρ δικαίως ἀπολαβεῖν σε παρὰ Θεοῦ βραβεῖον καὶ σέφανον, ὅτι ἐν βαρβάρους αἰῶσι, τοὺς Ἕλληνας σοφούς κατέσῃσατο, καὶ κήρυκας ἐνθέρμους, τῆς Τρισηλίου μιᾶς Θεότητος· ἦν ἐκτενῶς ἱκετεῦοις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σήμερον τῷ Ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ· σήμερον τὸ καθαρώτατον ἁγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς

λὸς πρὶν ὑπάρχων, τῆς ἀσεβείας καύσωνι δεινῷ καυ-
ματισθεὶς, ἴδε νῦν ἐξήνθισεν εὐσεβείας τὸ ἄνθος, αἷμα-
τι ἀθλήσεως ἀρδευθεὶς ἐξαισιῶς· καὶ εὐωδίας ἐπλήσεν
ἡμᾶς· ὃν ἐπαξίως τιμήσωμεν ἄσμασι.

Δόξα· Ἐπεφάνης σήμερον.

Ελαμπρύνθη ἄθλοισ σου, καὶ ἠγιάσθη τῇ ἐκχύσει
ἅγιε, αἱμάτων σου τῶν ἱερῶν, Κυθωνιέων ὁ σύλλογος,
καὶ τὴν σὴν κόνιν, κατέχων δοξάζει σε.

Καὶ νῦν ὅμοιον.

Εὐφροσύνης σήμερον ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη ἅπα-
σα, ἐν τῇ εὐσήμεῳ ἑορτῇ, τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα·
αὕτη ὑπάρχει, σκηνὴ ἐπουράνιος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον· κάθισμα:

Ἦχος, γ· Τὴν ὠραιότητα.

Οτε τῷ ἔρωτι τῷ τοῦ Κυρίου σου, ὡς βεῖλει τέτρωσαι,
μάρτυς Γεώργιε, παλινδρομήσαι ἐν κλαυθμοῖς, πρὸς ὃν
ἠρνήσω ἔσπευσας· ὅτε δὲ τῷ βήματι τῶν ἀνόμων παρέ-
σηκας, τότε τὴν κατάπτυστον ἐβδελύξω δυσέβειαν·
καὶ ξίφει ἐκμηθεὶς σου τὴν κάραν, πρεσβεύεις ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **Δόξα· ὅμοιον.**

Αμπρῶς τὸ πνεῦμά σου Χριστὸς ἐδόξατο, Μάρτυς
Γεώργιε, ὄνπερ τοῖς ἄθλοισ σου, ἐδόξασας ἐπὶ τῆς

γῆς, κηρύξας Θεὸν τῶν ὅλων, δυσεβῶν ἐνώπιον, σαρκω-
θέντα βουλήματι, καὶ λαμπρῶς ἐδόξασεν, ἐν τοῖς θεί-
οις σκηνώμασιν, ἐν δόξῃ ἀφράτῳ καὶ ἀλήκτῳ, συντά-
ξας Μαρτύρων τῇ χορείᾳ. **Καὶ νῦν.**

Ἦχος, πλ. δ. Τὸ προσαχθὲν μυστικῶς.

Αγαλλιάσθω ὁ Δαβὶδ ὁ ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω
Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν
προῆλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος θεία λαμπάς, καὶ χαίρει
εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῶ· ἦν καὶ βλέπων εὐλόγησεν,
ὁ Βαραχίου Υἱὸς καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε· Χαῖρε
θαῦμα παγκόσμιον. α.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου, ἦχος.

Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος:

Στίχ: Πεφυτευμένος ἐν αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ. **Πᾶσα**
πνοή· **Εὐαγγέλιον, τοῦ ἁγίου Γεωργίου.**

Δόξα· Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου·

Καὶ νῦν· Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ: Εὐλήσόν με ὁ Θεός· Ἰδιόμελον.

Ἦχος, β.

Εν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, Χιοπολίτα
Γεώργιε, σὺν ταῖς τῶν ἁγίων χορείαις, τὸ

πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται, λαμπρῶς δὲ καὶ τὰ
πανιέρα σου λείψανα, ἐν τῇ Κυδωνιῶν Κώμῃ διατηρέ-
μενα τιμᾶται, καὶ πανταχοῦ τὸ σεπτὸν σου ὄνομα ὑ-
μνεῖται καὶ δοξάζεται Χριστός, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν
ἀντιδοξάζοντας : *α.*

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ **Κ**ύριε ἐλέησον: *ιβ'.*

Καὶ οἱ **Κ**ανόνες :

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς, *ς'.*

Καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς, *η'.*

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ, *α'.* Ἦχος, *α'.* Ὠδὴν ἐπινίκιον.

Ωπτι παρισάμενος τῷ ἀνεσπέρῳ, τὸ σκότος
ἀπέλασον τὸ τῆς διανοίας μου, λαμπρότατε
ἀθλητὰ, τοῦ ἀνυμνήσαι, ἐν ὡδαῖς τὴν θείαν
μνήμην σου.

Ἦχιος σε βλάβημα καὶ θείον ἄνθος, τερπνὸν καὶ
πανεύοσμον, Ἀθλητὰ Γεώργιε, ἐξήνεγκεν εὐκλε-
ῶς, ἀλλ' ἐναθλήσας ἐκ τῆς γῆς, Χριστὸς ἐδρέψατο.

Εχθρὸς ὁ ἀρχέκακος ὑποσκελίσας, εἰς βόθρον κα-
τέρραξεν, ὄντα νηπιόφρονα, ἀλλ' ἀνδριθεὶς ταῖς
φρεσίν, εἰς ὕψος ἤρθης, ἀθλητὰ θείας ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ακτίσι Θεόνυμφε τῶν πρεσβειῶν σου, ἀχλὴν διασκέδασον, τοῦ νοός μου ἄχραντε, τοῦ ἄσματος ἱεροῖς, ἀνευφημεῖν διηνεκῶς, τὰ μεγαλεῖα σου.

Ἔτερος Κανὼν· ᾠδὴ, αἰ. ἦχος, π, δ'.

Αρματηλάτην φαραῶ ἐβύθισε.

Τριάς ἁγία καὶ μονὰς ὑπέρθεε, ἡ φωτουργέα πηγὴ, ἐξ ἧς πᾶσα δόσις, ἀγαθὴ κατέρχεται, φώτισον τὴν καρδίαν μου, τοῦ ἀξίως ὑμνήσαι, τὸν ὑπὲρ σοῦ ἐναθλήσαντα, μάρτυρα τὸν νέον Γεώργιον.

Τοῦ Γεωργίου ὁπαδὸς γενόμενος, μάρτυς Γεώργιε, τοῦ τροπαιοφόρου, οὐπερ καὶ τοῖς ἴχνεσι, θερμῶς κατηκολούθησας, καὶ ἐνήθλησας ὄντως, ὑπὲρ Χριστοῦ καρτερώτατα, τούτου καὶ τῆς δόξης ἡξιώσαι.

Ο ἐν τῇ Χίῳ γεννηθεὶς τὸ πρότερον, τὸ κατὰ σάρκα νυνὶ, δευτέρον ἐν Πόλει, Κυδωνιῶν ἠθλησε, καὶ ἐγεννήθη πνεύματι, διὰ τοῦ μαρτυρίου· ὅθεν ἀξίως ἐν ἄσμασι, τοῦτον ἐορτάσαι σπουδάσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν ἄχραντε, πάσης αἰρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει, σάρκα γὰρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως τέτοκας, τὸν ἐπέκεινα φύσει Θεογενήτωρ τῆς κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν αἰδίον.

Καταβασία: Χριστός γεννᾶται.

Ὡδὴ, γ. Σερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Τὴν τῶν ἠθῶν σου σεμνοπρέπειαν, λόγου τε καὶ ἔργου παντός ἀθλητὰ, Κυδωνιέων ὁ λαός, εὐφημεῖ ὁ χριστώνυμος, καὶ ψυχῆς τὴν γενναιότητα, ὑμνεῖ καὶ δοξάζει σου.

Νομίμως ἠθλησας Γεώργιε, καὶ σεφάνῳ δοξῆς ἐσεφθης λαμπρῶς, ἀκούσας γὰρ τὴν κατὰ σοῦ, γενομένην μακάριε, προδοσίαν τὴν πρὸς θάνατον, οὐδόλως ἐμάκρυνας.

Εθελουσίως δὲ σεῖρόψυχε, φέρων τοῖς ζητοῦσι παρέςχες σαυτὸν, καὶ ἀπαχθεις τῷ δικαστῇ, θαρσαλέως ἐκήρυξας, τὴν πίσιν τὴν ἔνθεον, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἡεστοκίον.

Ἰνα θεώσῃ τὸ ἀνθρώπινον, ἄνθρωπος ἐκ σοῦ τῆς Πάγνῆς ὁ Θεός, γέγονεν ὃν ὁ εὐκλεῆς ἀθλοφόρος ἐδόξασε, καὶ σὲ πᾶσιν ἀνεκήρυξε, Μητέρα ἀπείρανδρον.

Ἄλλος. ὁ Σερεώσας κατ' ἀρχαίς.

Οσερεώσας Οὐρανοὺς, καὶ Γῆν ὁ θεμελιώσας, ἐφ' ὑδάτων ἀθλητὰ γενναιόφρων, ἐσερέωσε καὶ σέ, ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν κάραν σου, ἀποτμηθῆναι μάρτυς, Χιοπολίτα Γεώργιε.

Τὸν τῶν μαρτύρων μιμιτήν, καὶ ἀθλητήν τοῦ Κυρίου, ἐπαξίως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς, Γεώργιον τὸν μάρτυρα, τὸν ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα.

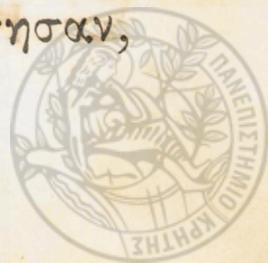
Τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἑορτήν, κατ' ἔτος ἐπιτελοῦντας, ἐκ παντοίων πειρασμῶν κινδύνων, διαφύλαξον ἡμᾶς, ἀτρότους ὡς νεόαθλε, συμπρεσβευτήν ὡς ἔχων, τὸν μέγαν ὄντως Γεώργιον. **Θεοτοκίον.**

Ράβδον βλασφήσασαν Χριστὸν, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, καὶ χρυσοῦν θυμιατήριον πᾶντες, σέ γινώσκομεν ἀγνή, θείας οὐσίας φέρουσαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις Κόρη, Θεοχαρίτοτε ἄνθρακα.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Καθίσματα. ἦχος, δ'. Ταχὺ προκατάλαβε εὐσημος μνήμη σου μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Γεώργιε ἔνδοξε, εἰς εὐφημίαν τῶν σῶν, ἀγώνων συνήγαγεν, ἅπαν πιστῶν τὸ πλῆθος, οὐς φρουρῶν μὴ ἐλλείπης, ῥύου παντὸς κινδύνου, καὶ παντοίας ἀνάγκης, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Θεὸν ἱεραῖς παρακλήσεσιν. **Δόξα.**

ἦχος, π, α'. Τὸν συνάναρχον λόγον, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις πᾶσαι ἐξέστησαν,

τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη ὑπερεθαύμασαν, καὶ συμμο-
 ρία δυσμενῶν ἀσάρκων ἔφριζεν, ὅτε τυράννοιο παρεσῶε,
 καὶ Χριστὸν ὁμολογῶν, ἠρέθισας ὡσπερ θῆρας, ἀνιλεῶς
 σου τὸ σῶμα, κατασπαρᾶσαι Μάρτυς Γεώργιε .

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Αναβόησον φράσον ἡμῖν Προφήτα Δαβίδ, ἑορτὴ ἡ
 παροῦσα χαρμονικῶς τίς ἐσι, ἦν ἀνύμνησας ποτὲ
 ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ἀπενεχθήσονται φησί, μυ-
 σικῶς τῷ Βασιλεῖ, Παρθένοι ὄπισθεν ταύτης, καὶ αἱ
 πλησίον δὲ ἅμα, ὡς θυγατέρα Θεόπαιδα .

Ῥδῆ, δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Απτόητος παρέσῆς ἀνόμῳ δικασῆ, καὶ τὴν σὴν
 ἐκήρυξας εὐσέβειαν τρανῶς, καὶ μὴ θωπείαις,
 ὑπείξας ταῖς παρ' ἐκείνου, εἰρκτῆ παμμάκαρ, ἐμβλη-
 θῆναι κατεκρίθης, ἐν ἧ τὸν Θεὸν ἐμεγάλυνες .

Ἡμέραις ἐπὶ πλείσταις ἐμμένων τῆ εἰρκτῆ, τὸν
 Θεὸν ἐδόξαζες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς
 καρδίας τρισμάκαρ καὶ διανοίας, καὶ μετὰ πόθου
 ἀσιγήτως ἀνεβόας, δόξατῆ δυνάμει σου Κύριε .

Σατᾶν τοὺς ψυχοφθόρους θεόφρον λογισμοὺς,
 μακρὰν ἀπεσόβησεν ἡ θεία ἀπὸ σοῦ, εὐχαρι-
 σία Γεώργιε τῶν πανσέπτων, καὶ οὐρανίων μυ-

σηρίων τοῦ Σωτῆρος, τούτων εὐλαβῶς μετασχόντος σου.

Θεστοκίον.

Υμνοῦμεν σε Παρθένε Θεόνυμφε ἀγνή, ὡς Θεογεννήτριαν καὶ τείχος τῶν πιεσῶν, σὺ γὰρ τὴν φύσιν ἀνέστησας τὴν πεσοῦσαν, καὶ τὴν εἰκόνα ἀνενέωσας τεκοῦσα, μόνη τὸν προόντα Θεὸν τῆ Ἀδάμ.

Ἄλλος · Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Σὲ ἀληθῶς, μέγαν προσάτην ὁ Κύριος, ἡμῖν πᾶσιν, ὄντως ἐδωρήσατο, νῦν τῷ γενναίῳ τε καὶ σοφῷ, Δεῖῳ Γεωργίῳ, ὧ νεομάρτυς Γεώργιε· διὸ τὴν Πόλιν ταύτην, ἐκ παντοίας ἀνάγκης, δυσωποῦμεν λιταῖς σου περισώζε.

Σὺ ἀληθῶς, τῆς Χίης βλάστημα γέγονας, ἀλλ' ἡ Πόλις αὕτη σὲ ἐπλούτησε, μέγαν αὐτῆς ὑπερασπιστὴν, καὶ θερμὸν προσάτην, ὡς ἐν αὐτῇ ἐναθλήσαντα, καὶ ὑπὲρ τοῦ Κυρίου, ὡς ἀρνίον σφαγέντα, ὃν ἡμῖν ἐξιλέωσαι ἅγιε.

Δεῦρο πληθὺς, πᾶσα πιεσῶν ἢ ὁμύγηρις, τὴν τοῦ νέου μάρτυρος Πανήγουριν, ἐπιτελέσωμεν ψαλμικῶς, ἅπαντες ἐν ταύτῃ, πνευματικῶς εὐφραινόμενοι· καὶ γὰρ τινὸς δικαίως ἐγκωμιαζόμενου, οἱ λαοὶ γραφικῶς εὐφρανθήσονται.

Θεοτοκίον.

Δαβιτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλασῆσασα, συγγενείας τὸν παμβασιλεύοντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμπαντα· ἐγέννησας Παρθένε, Θεοτόκον δίοσε, ὡς Μητέρα τοῦ Κτίστου δοξάζομεν.

Καταβασία· Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

Ὠδὴ, ε΄. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Ἰσχὺν ἐξ ὕψους κατελθεῖν πικρῶν ὁ λαὸς, ἥτις καθ' ἑκάστην εὐχαῖς καὶ δεήσεσι, τῇ σῇ καρδίᾳ παναιόδιμε, ἦν καὶ λαβῶν θεόθεν, ἐνήθησας γενναίως.

Ἰσχὺν σε μάρτυς ἀνωθεν Χριστὸς ὁ Θεὸς, κραταιὰν ἀθλοῦντα ἀξίως ἐνέδυσεν, ὁ τῆς σαρκὸς εἰδὼς τὸ ἄτονον, ὅθεν ἐναθλήσας, ἦρας τρόπαια νίκης.

Τὴν σὴν ἀνδρίαν ἐνδοξε Ἀγγέλων πληθὺς, ἀνωθεν ὄρωσα ἐτέρπετο ἅπασα, καὶ δῆμος κάτω ὁ χριστιανικός, τῶν Κυδωνιέων ἐκρότεισι τὰς χεῖρας. **Θεοτοκί.**

Σὲ μόνην καταφύγιον πλουτοῦμεν ἀγνή, πάντες οἱ Θεὸν μακρῶς παροργίσαντες, καὶ ἁμαρτίαις βαρυνόμενοι, ὅπως ταῖς σαῖς πρεσβείαις αὐτῷ ἰλεοθῶμεν.

Ἄλλος· Ἰνα τί με ἀπώσω·

Γίνα τῶν αἰωνίων, ὄντων ἀγαθῶν κληρονόμος ὑπάρ-
ξειας, οὐκ ἐφείσω μάκαρ, τοῦ ἰδίου Γεώργιε σώμα-
τος, ἀλλ' αὐτὸ προθύμως, καὶ τὴν ψυχὴν συναπαλώσω,
ὡς τὸ πρὶν ὁ Χριστὸς ἀπεφήνατο.

Τῶν Μαρτύρων ἐγένου, σὺ ἀκαταγώνιστος ἐνδοξε
σύναθλος, καὶ τοῦ μαρτυρίου τὸν ἰσότημον σέφα-
νον εἴληφας· ὅθεν τῇ Τριάδι, παρεστηκὼς σὺν τέτοις
μάκαρ, ὑπερεύχου ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς Πατρίδος ἐγένου, πόθῳ μετανάστης θεόφρων
Γεώργιε, ἵνα ἀπολαύσης, ὅπερ θεῖον ἀπώλεσας
βάπτισμα, ὃ καὶ ἐνεδύσω, θείᾳ προνοίᾳ τοῦ Κυρίου,
διὰ τοῦ μαρτυρίου νεόαθλε. **Θεοτοκίον.**

Στρατηγίαι τῶν ἄνω, Πάναγνε δυνάμεων σέ μα-
καρίζουσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως
δοξάζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς, τοῖς οὐρα-
νίοις, συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Καταβασία· Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ὡδὴ, ς'· Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Τῇ μαχαίρᾳ ἐν χαρᾷ, ἀθλητὰ πνευματικῇ, τὴν
τιμίαν κεφαλὴν, καὶ αὐχένα τὸν σεπτὸν, ὑπέκλι-
νας, ἀποτμηθεὶς δὲ Χριστῷ προσήνεξαι.

Ὡσπερ ἄμωμος ἄμνος, ὡσπερ θύμα λογικόν,

ἱερεῖον ὡς τερπνόν, προσηνέχθης τῷ Χριστῷ Γεώργιε,
ἐπουρανίῳ τραπέζῃ ἔνδοξε.

Α λγηδόνας, τὰς φρικτὰς, ὑπομείνας ἀνδρικῶς,
τοῦ δημίου ἀπηνῶς, τέμνοντός σου ἀθλητὰ,
τὸν πάνσεπτον, αὐχένα θῦμα Θεῷ προσήνεξαι.

Θεοτοκίον.

Μ ετὰ τόκον σε ἀγνήν, ὡς πρὸ τόκου Μαριάμ, τῇ
δυνάμει τοῦ ἐκ σοῦ, σαρκωθέντος Ἰησοῦ, Γεώρ-
γιος, ὁ νεομάρτυς, τρανῶς ἐκήρυξε.

Ἄλλος· Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Τ ῆς Χίου μάκαρ ἐκφύς, Χριστοῦ θεράπων ἐτύγχα-
νες· ἐν Νεαπόλει δ' αὐτοῦ, νέος ὢν ἐξέκλινας,
τούτῳ δ' αὐθυσ ὑσερον, ἐν ταῖς Κυδωνίαις, ὑπετά-
γης δι' ἀθλήσεως.

Ε ἰ καὶ τὸ πρὶν τὸν Χριστὸν, ἠρνήσω φεῦ, ἐν νεότη-
τι, ἐν ἡλικίᾳ δ' ἔλθὼν, αὐθις ὡμολόγησας, καὶ
υἱὸν τοῦ ἀπαντα, σώζειν δυναμένου, Θεοῦ τοῦτον
ἀνεκήρυξας.

Ω ς παρρησίας τυχῶν, πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν φιλάν-
θρωπον, σφραγιασθεὶς ὡς ἀμνὸς ὑπὲρ τούτου
ἁγίε, ὑπὲρ τῆς τιμώσεως σε Πόλεως δυσώπει, τοῦ
ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ἡ κλήσις σου αληθῶς, ψυχῶν ὑπάρχει καθάρσιον,
καὶ ῥυπαρῶν λογισμῶν, ἐστὶν ἐλατήριον, καὶ
φυγαδευτήριον πονηρῶν πνευμάτων, Θεοτόκε ἀειπαρ-
θενε . **Καταβασία: Σπλάγγων Ἰωνᾶν .**

Κοντάκιον .

Ἦχος . γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον .
Πρὸς ἀρνίον ἄκακον, πρὸς τὴν σφαγὴν ἠκολούθησεν
τὸν αὐχένα ἐκλίνας ἐθελουσίως τῷ ξίφει
ἄνωθεν, ὃ σφοδρότης σέφει σὴν κάραν· πλήθη δὲ
Κυδωνιέων λαμπροφοροῦντες, ἐκτελοῦσι τὴν σὴν
μνήμην, Χιοπολιῖτα γενναῖε Γεώργιε .

Ἐτερον, ὅμοιον .
Εωσφόρος ἔλαμψεν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις αἰῶσιν, ἡ
σεπτὴ σου ἄθλησις, Γεώργιε νεομάρτυς, ἅπαντας,
καταφωτίζουσα ὀρθοδόξους· πίσει τε καὶ ἐν ἀγάπῃ
σοὶ προσιόντας, καὶ θερμῶς ἀναβοῶντας· χαίροις
Μαρτύρων Χριστὲ ἀγαλλίαμα .

Ὁ Οἶκος .

Δεῦτε οἱ πιστοὶ ἅπαντες, τὸν τοῦ Χριστοῦ νεομάρ-
τυρα Γεώργιον, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς
ἐορτάσωμεν, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν· οὗτος
γὰρ ὁ ἀοίδιμος ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ὑπάρχων,

ἐκβιασθεὶς ἠρνήθη φεῦ! τὸν Χριστὸν οὐκ' ἐνέμεινε
 μὲν τοι ἐν τῇ ἀπιστίᾳ ὡς νουνεχῆς, ἀλλὰ γνωρίσας
 τὴν ἑαυτοῦ ἀπάτην, ἔζη ὀρθοδόξως, φρονῶν τὰ ἡμέ-
 τερα, καὶ διάγων χριστιανικῶς· διαβληθεὶς δὲ παρά-
 τινος ὡς ἐξωμότης, ἤχθη εἰς ἐξέτασιν καὶ μὴ δε-
 λήσας ἀρνήσασθαι τὴν εὐσέβειαν, ἀπετιμήθη τὴν
 κεφαλὴν· διὸ τοὺς μὲν Ἀγγέλους ἠύφρανε, τοὺς δὲ
 δαίμονας ἥσχυνε· καὶ ἡμᾶς ἐκίνησε κράζειν, χαίροις
 Μαρτύρων Χριστὲ ἀγαλλίαμα.

**Τῷ αὐτῷ Μηνί, κς' τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος
 Γεωργίου τοῦ Χίου, τοῦ ἐν ταῖς Κυδωνίαις ταῖς ἐν
 Εἰφέσω ἀθλήσαντος.**

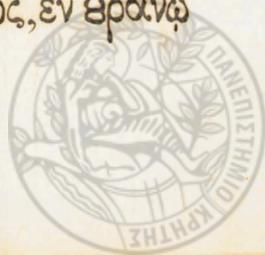
- » Σφάττη, τιτρώσκη, ὡς τρυγῶν, ὡς ἀρνίον,
- » Ἀθλῶν γεωργε, Δῦμα Χριστοῦ ὡς γένη,
- » Κάββαλεν ἀντίβιον, πικρῶν πρόμος, εἰκάδι ἕκτη.

**Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον
 ἡμᾶς· Ἀμήν.**

Ὡδὴ, ζ' Ἡ κάμινος Σωτήρ.

Τὸν μαρτυρίου δρόμον διήνυσας, γενναίως ἀθλο-
 φόρε Γεώργιε, ἀποτμηθεὶς ἐν χαρᾷ, τὴν ἱεράν κεφαλὴν.

Πορφύραν ἐξ οἰκείων ἐνδέδυσσαι, αἱμάτων νεομάρ-
 τυρος Γεώργιε, μεθ' ἧς παρέσθης λαμπρῶς, ἐν ἕρανῶ
 τῷ Χριστῷ.

Μαρτύρων ἡ χορεία ἐδέξατο, προσθήκην σε
λαμπρὰν ἀξιάγασε, μεθ' ἧς Χριστῷ μελωδεῖς,
εὐλογητὸς ὁ Θεός. **Θεοτοκίον.**

Ἐλπίς χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, τοὺς ὡς Θεῶ
Μητέρα τιμῶντάς σε, ἐκέτευε ῥυσθῆναι,
ἀπὸ παντοίων δεινῶν.

Τὸν ἄλλος· Θεοῦ συγκατάβασιν
τὴν κάραν ἐτμήθης σου, ὡσπερ ἀρνίον ὑπὲρ
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μαρτύρων ἐδείχθης, ὄλβος
ἀοίδιμο θεοπόθητος, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνακρά-
ζεις γηθόμενος· εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ἀπάντων ἠλόγησας, σὺ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν
πανόλβιε, καὶ σαρκίος τῆς ἰδίας, ὁμοῦ καὶ
κόσμου καὶ κοσμοκράτορας, καὶ ἐκβοῶς ἐκτενωῶς
πρὸς τὸν Κύριον, εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Χριστὸν ὠμολόγησας, πάντων ἀνθρώπων μάρτυς
ἐνώπιον, διὰ τοῦτο αὐτός σε τοῦ Οὐρανίου
Πατρὸς ἐνώπιον, ὁμολογήσει. Ἀγγέλων παρόν-
των σοι, ὡσπερ αὐτός ὁ Σωτὴρ πρὶν ἀπεφῆνα-
το. **Θεοτοκίον.**

Νῦν πάντα πεπλήρωται, φωτὸς τοῦ Θεοῦ διὰ
σου Πάναγνε· σὺ γὰρ πύλη ἐφάνης, δι' ἧς
τῷ κόσμῳ Θεὸς ὠμίλησε, καταφωτίζων τοὺς
πίσει κραυγάζοντας εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν. **Καταβάσιν· οἱ Παῖδες εὐσεβεία.**

Ὡδὴ, ἡ· Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Εχθρὸν τὸν ἀλάστορα, δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, νικῆ-
σας Γεώργιε, καὶ τρόπαια λαμπρά, κατ' αὐτῆ
ἐγείρας, ὡς λαμπρὸς ἀριστὸς, θεόθεν ἐκομίσω,
διάδημα τοῦ κάλους.

Τῆς Χίου τὸν ὄρπηκα, τὸ πλάτος οὐρανοῦ, καὶ
γῆ τῶν πραέων νῦν, ἐδέξατο λαμπρῶς, καὶ
ἡ θεία δρόσος εὐθαλῆ συντηρεῖ, τὸν ἐν ἀθλοφό-
ροις Γεώργιον τὸν νέον.

Τρυφῆς ὁ χειμάρρους σε, ὡς δένδρον οὐρανεῖ,
παμμακάρι Γεώργιε ποτίζει νοητῶς, καὶ οἱ
ἐν τῷ κόσμῳ, τῶν χαρίτων τῶν σῶν, τῆς ὁσμῆς
πληροῦνται τελοῦντες σου τὴν μνήμην. **Θεοσι:**

Τὸ μέγα μυσῆριον, τοῦ Τόκου σου ἀγνή, ὁ χιὸς
Γεώργιος ἐκήρυξε τρανῶς, καὶ τῆς ἀληθεί-
ας, τῶν ἀμμάτων αὐτοῦ, τῇ βαφῇ εὐθίκτως,
ὑπέγραψε τὸ κῦρος.

ἄλλος· Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τὸ ἱερόν σου λείψανον, ἐν τῇ Πόλει κατὰκει-
ται, τῶν Κυδωνιέων, ἐν ἧ καὶ ἐνήθλησας, καὶ ἀνη-
ρέθης διὰ Χριστὸν, καὶ τοῦ μαρτυρίου, ἐνεδύσω τὸ
σέφος· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ, ἱκετεύεις ἀπαύτως,
ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἱεράν σου μνήμην.

Ο μέγας ἐν τοῖς μάρτυσι, τῶν πικρῶν ὁ θερμό-
τατος, ὁ τροπαιοφόρος πρέσβυς τε Γεώργιος, σὲ νῦν
ὡς συνώνυμον, προσεκαλέσατο ἐν χαρᾷ, οἴκῳ τῷ
αὐτοῦ, τῷ παμμεγίστῳ καὶ θείῳ· ἐν ᾧ καὶ ἀνε-
κλήθη, τὸ ἱερόν σου σῶμα, ἵν' ἅμα δυσωπῆτε
ὑπὲρ παντός τοῦ Κόσμου.

Υπὲρ ἡμῶν μὴ παύσητε, δυσωπεῖν τὸν φιλόανθρω-
πον, ὅπως οἰκτειρήσῃ, πάντας ἡμᾶς ἅγιοι,
Γεώργιοι ἐνδοξοί, ἢ καρτερόφρων θεία δύας, τοὺς
χαρμονικῶς, καὶ γηθοσύνως τελούντας, ὑμῶν τὴν
θείαν μνήμην, τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν, καὶ πᾶσι
συγχωρήσῃ, ὡς μόνος ἐλεήμων. **Θεοτοκίον.**

Ἄλλην ἐκτός σου Δέσποινα, βοηθὸν οὐκ ἐπίσασμαι,
Απλήν σου πρὸς Θεόν, καταλαγὴν οὐ κέκτημαι,
ἐλέησον ἄχραντε, ἐμὲ τὸν ἀπολλύμενον, διὰ τὰς

ἐκ βρέφους, ἀθεμήτους μοι πράξεις, καὶ σῶσόν με
βοῶντα, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας. **Καταβασ'.** Θαύματος ὑπερῦε.

Ωδὴ, Δ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Κυδωνιέων ἡ Πόλις, Θεοσεφῆ ἀριστέα, ἰδοῦσα
ὄμμασιν αὐτῆς, σὲ Γεώργιε μάκαρ, ἀγωνισά-
μενον σερρῶς, καὶ νίκην ἀράμενον ἠγάσατο, καὶ
τελεῖ ἐξ ἐκείνου τὴν σὴν μνήμην, ἐτησίως ἐν ὠδαῖς.

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμαίων, μάρτυς Γεώργιε θεῖς,
μετὰ μαρτύρων ἱερῶν, Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων
καὶ Ἱεραρχῶν, Θεῷ παριστάμενος ἰκέτευε, ἐκ
παντοίων κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς τιμῶντάς σε
πισῶς.

Τῷ ἐν ὠδαῖς ἐφυμνίεις, κατακοσμήσαντι πόθῳ,
τὴν μνήμην σου τὴν ἱεράν, καὶ φαιδρὰν ἀθλοφό-
ρε, ὅλος χαρίης καὶ φαιδρὸς προσάτης παράσθηθι.
Γεώργιε, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου καὶ τῆς δίκης, τῆς
ἐσχάτης καὶ φρικτῆς. **Θεοτοκίον.**

Σὺν τῇ ἀχράντῳ Παρθένῳ, τῇ φωτοφόρῳ νεφέ-
λῃ, αἶγλη φωτὸς τοῦ νοητοῦ, τὰς ψυχὰς ἐλαμ-
φθῆναι, τῶν ἀνυμνούντων σου πισῶς, τὰς ἄθλας

καὶ χύσιν τῶν αἱμάτων σου, ἀθλοφόρε Γεώργιε
 δυσώπει, τὸν τῶν ὄλων ποιητήν.

ἄλλος· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἐξέστησαν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, καὶ δαιμόνων
 αἱ φάλαγγες ἔφριξαν, ὅτι σαυτὸν, ἔδωκας ἐ-
 κούσιον εἰς σφαγὴν, καὶ ἀπεκτάνθης ἅγιε· ὅθεν
 ἡμεῖς πᾶντες περιχαρῶς, δοξάζομεν ἀπαύτως,
 τὸν σὲ ἐνισχυκότα, Χριστὸν τὸν εὐσπλαγγον Θεὸν
 ἡμῶν.

Εὐφραίνου καὶ σὺ Πόλις Κυδωνιῶν, καὶ ἀγάλλε
 εὐθύμως τῷ πνεύματι, ὅτι ἐν σοί, ὁ μάρτυς
 ἀνηρέθη ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ἡγιασθῆς ἅπασα, αἱ-
 μασι τοῖς τούτου τοῖς ἱεροῖς· διὸ καὶ ἀνευφήμει, καὶ
 ἐόρταζε τοῦτον, ὡς ὑπὲρ σοῦ αἰεὶ πρεσβεύοντα.

Τὴν μνήμην σου τελοῦντες τὴν ἱεράν, ἱκετεύομεν
 πᾶντες οἱ δοῦλοί σου, τοὺς τῇ σορῷ, τῶν θείων
 λειψάνων σου ὡς εἰκῶς, ἀπαύτως προσεδρεύοντας,
 καὶ ἀσπαζομένους εἰλικρινῶς, διάσωσον ἐκ πάσης,
 δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ τὴν εἰρήνην ἡμῖν βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων Βασιλέα καὶ ποιητήν, συλλαβοῦσα
 Παρθένε ἐκύησας, καὶ νῦν ἰδοῦ, οἷά περ Βασίλισσα

δεξιᾶ, τούτου ἀγνή παρίσασαι, ὅθεν δυσωπῶ σε ἀ-
ρισεραῖς, μερίδος λύτρωσαι με, ἐν ὥρᾳ τῆ τῆς δίκης,
καὶ δεξιοῖς προβάτοις σύνταξον.

Καταβασία: Μυσῆριον ξένον.

Εξαποσειλάριον· Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.
Λάρναξ τῶν λειψάνων σου, τῶν σῶν ἀγώνων
τράπεζαν, Γεώργιε νῦν τιθεῖσα, ἡμᾶς καλεῖ
ἐντρυφῆσαι· διὸ συνευφραινόμεθα, καὶ πιεῶς ἐξαι-
τούμεθα, ὡς ἦθι φρουρὸς τῶν δούλων σου, καὶ ἀγρυπνος
εὐσεβείας, προσάτης καὶ ἀντιλήπτωρ. **Ἔτερον.**

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκθμένης.

Χριστὸς ἐμοὶ παράκλησις ἐν ταῖς λυπαῖς· Χριστὸς
ἐμοὶ ἀντίληψις ἐν βασάνοις· Χριστὸς μοι δοτὴρ
τῶν ἀντιδόσεων, ἀποκειμένων μάρτυσι· διὸ
τῷ ξίφει τμηθεῖτω, ἢ κεφαλὴ ἀνεβόας.

Θεοτακίον ὅμοιον.

Παρθένος κατὰ φύσιν σὺ πρὸ τοῦ τόκου· Παρθέ-
νος ὑπὲρ φύσιν αὐθις ἐν τόκῳ· Παρθένος μετὰ
τόκον ὑπὲρ ἔννοιαν, διετηρήθης Δέσποινα· διὸ
παρθένους ἐκ πάντων, παθῶν σοὺς δούλους συντήρει.

**Εἰς τοὺς Αἶνους· Πᾶσα πνοή· ἰσῶμεν σιχ. δ.
καὶ ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμια· Ἦχος, α΄.**

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος νῦν ἐλλαμπόμενος, ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, νεομάρτυς Κυρίου, Γεώργιε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν ἀεισέβασον μνήμην, καὶ ἐν ὡδαῖς, εὐφημούντων τοὺς ἀγῶνας σου.

Συνωνυμήσας τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, Γεώργιε τρισμάκαρ, ἀθλητὰ γενναιοφρον, ἐνήθησας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἐν ψυχῆς γενναιότητι, ἀποσκοπῶν τῶν βασάνων τὰς ἀμειβάς, καὶ τὰ γέρα τῆς ἀθλήσεως.

Τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καλῶς διήνυσας, ἀποτμηθεὶς τὴν κάραν, Ἀθλοφόρε Κυρίου, λοιπὸν ἀπόκειται σοι ἐν οὐρανῷ, ὁ ἀκήρατος σέφανος, ὃν σοι παρέξει Γεώργιε ὁ Χριστὸς, ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Οὔτε ἐπέστη ἡ ὥρα τοῦ κομισθῆναί σε, ἐν τόπῳ καταδίκης, τότε δήσου τῷ γόνυ, κλίνας, πυριβόλω καὶ τῇ σφαιρῇ, σεαυτὸν παραδέδωκας. Κυδωνιέων δὲ ἔδαφος τὸ κλενὸν, ἐφοινίχθη τοῖς σοῖς αἵμασι.

Δόξα, ἦχος, π, δ'

Τί σοι δῶρον προσάξω; ὁ νῦν αἰὼν τῷ Χριστῷ ἐκβοᾷ ἀληθείας ὅπως ὑπάρχω ἀμέτοχος,

ψεύδους δὲ μάλλον πλήρης, πλείων τε ἀδικι-
 ων, καὶ πάσης ἀνομίας· Προφητῶν ἀμοιρῶ· Ἀπο-
 σόλων ἐσέρημαι· Ὀσίων καὶ Δικαίων ὁ ὄμιλος
 ἐξέλιπέ μου τοῦ κράτους· ἀλλ' ἰδοὺ σοι προσφέρω
 ὡσπερ κρίνον πανεύοσμον, κλάδον εὐθαλέσατον
 μαρτυρικῆς εὐανθίας· ὃν ἡ Χίος εὐσεβῶς ἐφυτούρ-
 γησε· καὶ Πόλις Κυδωνιέων, ξίφει μαρτυρικῶ μετ'
 εὐφροσύνης ἀπέτεμε· αἷς ἀβλαβεῖς διασώζεις καὶ
 λαὸν τὸν χρισώνυμον βαρβαρικῆς τυραννίδος, ὃ δὲ
 αὐτὸν ἐκουσίως γενόμενος ἄνθρωπος, διὰ σπλάγγνα
 ἐλέους Φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν· Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, οἱ μακαρισμοί· καὶ ἐκ
 τῶν Κανόνων, ᾠδὴ, γ' καὶ, ς'.

Ὁ Απόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον, τοῦ Ἁγίου
 Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος,
Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου.

Συγγραφέν παρὰ Νικηφόρου Ἱερομονάχου.
Εὐλόγησον Πάτερ.

Οὗτος ὁ νέος Ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πόλιν τῆς νήσου Χίου· ὁ Πατήρ του ἐκατάγετο ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου, Πιθυοῦς καλούμενον· ὠνομάζετο δὲ αὐτὸς Παρασκευᾶς, ἡ δὲ μήτηρ του Ἄγγεροῦ, ἡ ὁποία ἀποθανοῦσα, ἄφησε τὸν Γεώργιον νήπιον, ἕως ἐννέα μηνῶν· μετὰ παρέλευσιν δὲ ἄλλων ἐννέα μηνῶν, ὑπανδρεύθη δεύτερον ὁ Πατήρ του, καὶ ἐδόθη τὸ παιδίον εἰς τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἀνατροφὴν τῆς μητριᾶς, ὄντας τότε μηνῶν δεκαοκτώ, καὶ οὕτως ἀνετρέφη, γνωρίσας ὡς μητέρα τὴν μητριᾶν· ὅταν ἔφθασε πλέον εἰς ἰκανὴν ἡλικίαν, τὸ ἔδωσαν εἰς ἕνα τεχνίτην βισετζῆ τὸ ὄνομα, τὴν τέχνην ταγιαδοῦρον διὰ νὰ μάθῃ τέχνην· Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐκτίσθη καὶ ὁ ναὸς

τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὴν νῆσον Φαρά, καὶ ἐπροσκαλέσθη ὁ βισετζῆς αὐτὸς νὰ τεχνουργήσῃ τὰ τέμπελα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ φαρά ἐπῆρε καὶ τὸ παιδίον, καὶ ἐδούλευεν ἐκεῖ ἀντάμα του· ἐκεῖσε δὲ διατρίβων, ἐγνωρίσθη καὶ ἐφιλιώθη με ἄλλους, καὶ ἀναχωρήσας χωρὶς γνώμην καὶ εἶδῃσιν τοῦ μαϊστοροῦ του, ἐταξίδευσεν με αὐτοὺς εἰς τὴν Καβάλαν· πλὴν καθὼς ἡ φυγὴ του ἀπὸ τὰ φαρά, ἐγένε με παιδικὴν ἀφροσύνην καὶ ἀγνωσίαν, ἐτῆζι καὶ εἰς τὴν Καβάλαν, ἀγνωστα καὶ ἀνόητα ὡς παιδίον ἐπέρασεν ὅτι μίαν ἡμέραν παρακινήθεις με ἄλλα μουτζάκια, ἐπῆγαν εἰς ἕνα κῆπον καὶ ἐκλεψαν καρπούζια· ἄλλα ἐλθὼν ὁ κηπουρὸς, ἐπρόφθασεν καὶ ἐπίασε μόνον τὸν Γεώργιον, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς διὰ τὴν μικρὰν ζημίαν, τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν κρίσιν. Εἰκεῖ φοβηθεῖς ὡς παιδίον μικρὸν ὁποῦ ἦτον, ἐξώμοσε φεῦ! καὶ ἠρνήθη τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐδέχθη τὴν κρατοῦσαν ἀντίχριστον πλάνην· καὶ μετὰ ταῦτα παρέλαβεν αὐτὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους ἀγαρηνοὺς, καὶ τὸν εἶχε μαζύ του μερικὸν καιρὸν, καὶ αὐτὸς πάλιν τὸν ἔδωκεν ὑπερον εἰς ἄλλον.

Αὐτὰ μὲν ἔπαθεν ὁ Γεώργιος, οἱ δὲ γονοῖς καὶ συγγενεῖς

γενεῖς του δὲν εἶχαν καμμίαν εἶδησιν, μήτε ποῦ εὐρίσκετο, μήτε τί ἔπαθεν· ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, νὰ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν λιμένα τῆς Χίου ἓνα πλοιαρίον φορτωμένον καρπούζια, καὶ μετ' ὀλίγον εὐγαίνει ἀπὸ αὐτὸ ὁ Γεώργιος· τυχῶν δὲ ἐκεῖ ἓνας του συγγενῆς, τὸν εἶδε, τὸν χαιρετᾷ με πολλὴν προσχάρειαν, ἔπειτα ἀκούει νὰ τὸν λέγουν οἱ ἄλλοι ἀχμέτην· ἐξέστη ὁ ἄνθρωπος ἀκούωντάς το, ἠλλοιώθη ἡ ὄψις του· καὶ τί εἶναι αὐτὸ ὅπως ἀκούω; τὸν λέγει· αὐτὸς ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσεν ἀποκρισιν· ἀλλὰ τότε μὲν ὑπέστρεψε μὲ σιωπὴν εἰς τὸ καΐκι· ἄλλην δὲ φοράν εὐρῶν εὐκαιρίαν, ἦλθε μόνος εἰς τὸ πατρικόν του σπήτι, ἀλλὰ κακῆ τύχῃ, δὲν εὐρῆκε τὸν πατέρα του, ἐπειδὴ ἔλειπεν εἰς ταξιίδιον· ὅθεν ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸ καΐκι, χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν διόρθωσιν, καθὼς ἠλπιζε, καὶ μὲ τὸ ἴδιον καΐκι ὅπου ἦλθεν, ἀνεχώρησε πάλιν· ἀλλὰ δὲν ἀπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς τὴν χίον μὲ ἄλλο καΐκι, καὶ μὲ χριστιανικά φορέματα, καὶ ἐπῆγε τότε καὶ ἀντάμωσε τὸν πατέρα τῷ ἔκλαιε λέγουσιν, ὁ πατὴρ του, ὅταν τὸν εἶδε, καὶ καλλίτερα εἶχα τὸν θάνατόν του ἔλεγε, παρὰ νὰ τὸν ἰδῶ

εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα, καὶ ἄλλα παρόμοια· τίτ᾽α
 μετὰ ταῦτα λοιπὸν; τὸν εἶχε μερικαὶς ἡμέρας, ἕως
 οὔ ποῦ νὰ ἰδῆ πῶς νὰ τὸν οἰκονομήσῃ· ἐν τοσοῦτῳ
 γνωρίζοντας πῶς δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ζήσῃ πλέ-
 ον τὸ παιδίον μέσα εἰς τὴν Χίον, μετὰ βουλῆς καὶ
 καὶ γνώμης τοῦ πνευματικοῦ του Πατρὸς, τὸ ἔβα-
 λε μέσα εἰς τὸ καΐκι του, (ὅτι ἡ ναυτικὴ ἦτον ἡ
 τέχνη του) καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τόπον ἀγνώριστον
 καὶ ἀκίνδυνον, τὸ ἔφερε λέγω εἰς τὰς Κυδωνίας,
 καὶ ἐκεῖ τὸ παρέδωκεν εἰς ἓνα καλὸν χριστιανόν,
 ὅστις μαθὼν τὸ συμβάν εἰς τὸ παιδίον, τὸ ἔσειλε καὶ
 εὗρίσκετο ἔξω εἰς ἓνα του ὑποσατικὸν διὰ τὸ ἀκίνδυ-
 νον· ἦτον δὲ τότε τὸ παιδίον δέκα χρόνων ἡλικίας.

Ταῦτα ἐρευνήσαντες ἀκριβῶς τοὺς συγγενεῖς καὶ
 γείτονας τοῦ Γεωργίου, καὶ τὸν σεβασμιώτατον Ἱερο-
 μόναχον καὶ Πνευματικὸν καὶ ἐφημέριον τῆς ἐνορί-
 ας του (εἶναι δὲ ἡ ἐνορία του ἡ Παναγία ἡ ἐπιλεγόμε-
 νη Ὁδηγήτρια·) ταῦτα λέγω ἐρευνήσαντες ἐμάθομεν
 καὶ γράφομεν, περὶ τῆς γεννήσεως, καὶ τῆς ἀνατρο-
 φῆς, καὶ τῆς ἐξομώσεως τοῦ Γεωργίου. Τὰ δὲ ἐξῆς,
 πῶς δηλαδὴ ἀπέρασεν εἰς τὰς Κυδωνίας, καὶ πῶς
 ἐπολιτεύθη, καὶ πῶς τελευταῖον ἔλαβε τὸν μαρ-
 τυρικόν

τυρικὸν θάνατον, θέλομεν τὰ ἰσορήση, καθὼς μᾶς τὰ ἔγραψεν ἐκεῖθεν ἀπὸ τὰς Κυδωνίας ἕνας γνωστὸς ἡμῖν, ἐλλόγιμος καὶ φιλομάρτυς, καὶ καθὼς ἄλλοι τινὲς ἐκεῖ τυχόντες ἐδιηγήσαντο· εὕρισκετο, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ ὑποσατικὸν τοῦ καλοῦ ἐκείνου χριστιανοῦ, μὲ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς αὐτὸν, καὶ πολλὰ πιστὸς καὶ φρόνιμος ἦτον εἰς τὴν δούλευσίν τε, καὶ πολλὰ σεμνὸς καὶ εὐτακτος ἐφαίνετο καὶ ἦτον εἰς ὅλα τοῦ τὰ κινήματα, καὶ ἔργα καὶ λόγια.

Επέρασε λοιπὸν οὕτω καλῶς καὶ χριστιανικῶς πολιτευόμενος, δουλεύων τὸν χριστιανὸν ἐκεῖνον, χρόνους πολλούς· φθάσας δὲ εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἐξεθάρρησε πλέον καὶ ἦλθε μέσα εἰς τὴν Πόλιν τῶν Κυδωνιῶν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἔμενεν ἐκεῖ ἀφοβα, καὶ ἐγνωρίσθη σχεδὸν μὲ ὅλους τοὺς ἐντοπίους, καὶ ἐφιλιώθη μὲ πολλούς· ἔπειτα ἐπροσκολλήθη καὶ εἰς μίαν γερόντισσαν γυναῖκα, καὶ τὴν εἶχεν ὡς παραμάναν του, βοηθὸν εἰς τὰς χρείας του· ὁ πατήρ του ὁμως ἐδῶ εἰς τὴν χιόν (μᾶς διηγεῖται ὁ ῥηθεὶς πνευματικὸς τῆς ἐνορίας του) πάντοτε ἐκλαιε καὶ ἀνεσέναζε διὰ τὸ ἀδηλον τέλος τοῦ υἱοῦ· καὶ ποτὲ εἰρήνην δὲν εἶχεν ὁ λογισμὸς του· ὅθεν καὶ μίαν

φορὰν, ἀπὸ συμβουλῆς τοῦ πνευματικοῦ τοῦ Πατρὸς, ἐπῆγε νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ πλοιάριόν του, νὰ τὸν βάλῃ εἰς κανένα Μοσχόβικον καράβιον, νὰ περάσῃ εἰς μέρη ἀφοβα· πλὴν δὲν ὑπήκουσεν ὁ υἱὸς, λέγωντας, ὅτι καὶ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκετο δὲν εἶχε φόβον, μὲ τὸ νὰ μὴν ἤξευρετινάς εἶδῃσιν· μὲ τὸν καιρὸν ὅμως ἐξεθάρρησε καὶ ἐφανέρωσεν εἰς τὴν γραίαν ἐκείνην τὴν παραμάναν τοῦ τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἀρνήσεώς του· ἦλθεν ἔπειτα καιρὸς νὰ ἀρράβωνισθῇ μίαν κόρην· ὅθεν οἱ συγγενεῖς τῆς ἐξετάσαντες τὴν γραίαν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ νέου, ἔμαθον παρ' αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ μυσικὸν ἐκεῖνο, πλὴν διὰ τὰ ἄλλα καλὰ ὅπου εἶχεν ὁ νέος, δὲν τὸν παραίτησαν, ἀλλὰ ἔγινεν ὁ ἀρράβων, καὶ οἱ γάμοι ἐτοιμάζοντο νὰ τελειωθοῦν.

Ἀλλὰ τί ἀκολουθεῖ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ; ἓνας ἀδελφὸς τῆς ἀρράβωνιστικῆς του, ἐσκανδαλίσθη μαζὺ του διὰτὶ τοῦ ἐζήτει τὰ δάνεια ἄσπρα ὅπου εἶχε τοῦ δώσῃ πρότερον· ὅθεν ἐπῆγεν ὁ ἄθλιος καὶ τὸν ἐπρόδωσεν εἰς τὸν Ἀγᾶν τοῦ τόπου, πῶς εἶναι τοῦρκος· τὴν προδοσίαν ταύτην μαθόντες τινὲς φίλοι τοῦ Γεωργίου, τοῦ ἔδωσαν τὴν εἶδῃσιν, καὶ τὸν ἐσυμβούλευσαν καὶ τὸν ἐπαρακινούσαν νὰ φεύγῃ τὸ ὀγλιγωρότερον

ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἢ καὶ νὰ κρυφθῆ̃ προς και-
 ρὸν, διὰ νὰ μὴ πιασθῆ̃, φοβούμενοι τὸ ἄδηλον τῆς
 ἐκβάσεως· αὐτὸς ὁμως ὁ μακάριος, φαίνεται πῶς
 εἶχε καὶ προτήτερα ἐλέγχουσαν τὴν συνείδησιν
 διὰ τὸ πτῶμα τῆς ἀρνήσεως· ὅθεν οὔτε ἔφυγεν,
 οὔτε ἐκρύφθη, ἀλλ' ἔμενεν εἰς τὸ φανερόν καὶ
 καμμίαν δειλίαν δὲν ἔδειχεν· ἦλθεν ἡ ὥρα, καὶ
 ἐσάλησαν οἱ ὑπηρέται τοῦ κριτοῦ, νὰ τὸν φέρουν
 σιδηροδέσμιον εἰς τὸ κριτήριον· ὁ Γεώργιος βλέπων-
 τὰς τοὺς ἐγνώρισεν ὅτι διὰ λόγου τοῦ ἤρχοντο·
 λοιπὸν πρὶν ἐκεῖνοι νὰ πλησιάσουν, ὥρμησεν αὐτὸς
 πρὸς ἐκείνους, καὶ θεληματικῶς παρεδόθη εἰς
 χεῖρας των, καὶ αὐτοὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κριτὴν ὡς
 κατὰδικον· τὸν ἔρωτᾷ ὁ Κριτής, διατὶ ἐτόλμησας
 νὰ ἀφήσης τὴν ἐδικήν μας πίσιν, καὶ νὰ ἀκολου-
 θήσης πάλιν ἐκείνην ὅπου ἤρνήθης πρότερον; ἀπο-
 κρίνεται ὁ μάρτυς μὲ ἀφοβίαν, μήτε τὴν πίσιν με
 ἤρνήθηκα, μήτε τὴν ἐδικήν σας ἐδέχθηκα, ἀλλὰ
 παιδίον μικρὸν ὄντας, μὲ ἐβίασαν νὰ τὴν δεχθῶ,
 πλὴν ἐγὼ τὴν γνώμην μου ποτὲ δὲν τὴν ἠλλαξα,
 ἀλλὰ πάντοτε χριστιανὸς ἤμουν, καὶ χριστιανικὰ
 ἐπέρνουν· τὴν δὲ ἐδικήν σας θρησκείαν πάντοτε

τὴν ἔμισουν, καθὼς καὶ τὴν μισῶ καὶ τὴν ἀποσρέφομαι, καὶ παντελῶς δὲν τὴν δέχομαι· ταῦτα εἰπόντος τοῦ μάρτυρος μὲ γενναϊότητα καὶ ἐλευθεροσομίαν, μετέβαλεν ὁ κριτῆς τὴν ἀγριότητα εἰς ἡμερότητα, καὶ τὸν λέγει· εἶπέ μας, ἄνθρωπε, τὸ ὄνομα ὁποῦ ἔλαβες ὅταν ἐσουνετεύθης· καὶ τοῦτο ἦτον δόλος, διὰ νὰ κάμη τάχα τὴν ὁμολογίαν τῆς πίσεώς των, λέγωντας τὸ τούρκικόν του ὄνομα· τὸ ὄνομά μου ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, εἶναι Γεώργιος, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα μέλλω νὰ ἀποθάνω.

Εἶπέ μας, τὸν λέγει πάλιν, εἶπέ μας τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴν ἀρνῆσαι τὴν πίσιν μας, καὶ κατὰ ἀλήθειαν δὲν μᾶς βαρυφαίνεται αὐτὸ, ὁποῦ ὡς ἄγνωστος νέος ἔκαμες· ἀλλὰ μάλιστα θέλομεν σέ τιμήσῃ μεγάλως, καὶ εἰς ὅλους ἡμᾶς θέλεις εἶσαι ἀγαπητός, εἰδὲ καὶ παρακούσεις, γνῶριζε καλῶς, ὅτι θέλεις λάβῃς σκληρὸν καὶ ἐπόδυνον θάνατον· ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη πρὸς ταῦτα, τὸ ὄνομά μου τὸ εἶπα, τὸ ἠκούσατε· ὀνομάζομαι Γεώργιος, καὶ Γεώργιος θέλω καὶ ποθῶ νὰ ἀποθάνω· δὲν ἀποθαίνης μὲ καλὸν θάνατον, τοῦ εἶπεν ὁ κριτῆς, ἀλλ' ἐγὼ θέλω σέ θανατώσω μὲ κακὸν θάνατον· θανατώσαι με,

με, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, μὲ χαρὰν δέχομαι τὸν θάνατον· καὶ παρευθὺς ἔδωκε προσαγὴν ὁ κριτῆς νὰ φυλακωθῇ ὁ μάρτυς, ὃ καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐγένετο ἡ ὀγδόη ἦτον τοῦ Νοεμβρίου μηνός, ὅπου ἐφυλακώθη, καὶ ἔμενεν εἰς δεινὰ τῆς φυλακῆς ὁ μακάριος ἡμέρας δέκα καὶ ἑπτὰ· καὶ αὐτός μὲν ὁ αἰδιμος ἔχαιρε καθυπερβολὴν, καὶ πνευματικῶς ἠφραίνετο, πάσχων ὑπὲρ Χριστοῦ· ὃ δὲ εὐσεβὴς καὶ φιλομάρτυς τῆς Πόλεως λαός, μετὰ θερμῶν δακρῦων ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν ἐνισχύσῃ καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ τελειώσῃ τὸν θειὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως. ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν μὲ ὅποιον τρόπον ἠδύναντο οἱ εὐλογημένοι, τὸν ἐπαρηγορεῖσαν καὶ μάλιστα ἓνας εὐλαβὴς ἐντόπιος, ὅπου κατὰ θείαν οἰκονομίαν εὐρέθη μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἔχωντας εἶδησιν γραμμάτων, καλὴ συνοδίᾳ τοῦ ἔγινε, καὶ ἱκανὴν παρηγορίαν ἐλάμβανεν ἀπὸ αὐτὸν, εἰς τὰ δεινὰ ἐκεῖνα τῆς φυλακῆς.

Ἐπειδὴ εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἡμέρας, πολλὴν ἐνόχλησιν τοῦ ἔδιδαν οἱ ἀγαρηνοὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν φοβερίζοντες νὰ τοῦ κάμουν διάφορα εἶδη

βασάνων, καὶ τελευταῖον νὰ τὸν θανατώσουν, με σκληρὸν καὶ ἐπόδυνον θάνατον· τέλος πάντων εἰς τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου, ἠκούσθη ὅτι ἐδόθη πλέον ἢ ἀπόφασις νὰ θανατωθῇ· λοιπὸν οἱ χριστιανοὶ τοῦ γράφουν τὴν εἰδήσιν, καὶ ὅτι ἂν ἤθελε νὰ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἔχουν τὸν τρόπον νὰ τοῦ κάμουν αὐτὴν τὴν δουλευσιν· ταῦτα τὰ δύο καλὰ ἀκούσας ὁ μακάριος μάρτυς, ἤγουν τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, καὶ τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν, τὸ ἐφόδιον τοῦ οὐρανοῦ δρόμου, ὑπερεχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ εὐχαρίστησεν ἐκείνους ὅπου ἐφρόντιζαν διὰ λόγου του.

Ἦλθεν ἔπειτα ὁ Πνευματικὸς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινωνήσῃ μετὰ κατανύξεως καὶ χαρᾶς, καὶ καθὼς ὅταν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, εὐθὺς ὅλα τὰ θηρία ὅπου γυρίζουν τὴν νύκτα διὰ τὴν τροφήν, φεύγουν καὶ κρύπτονται, ἔτσι καὶ ὅλοι οἱ πονηροὶ καὶ βλάσφημοι λογισμοὶ, ὅπου δεινῶς τὸν ἐνοχλοῦσαν, καὶ νὰ κοιμηθῇ τελείως δὲν τὸν ἄφιναν, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν του (διωχθέντες ἀπὸ τὴν θείαν χάριν, τοῦ νοητοῦ ἡλίου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν)

καὶ ἤσυχασεν ὁ νοῦς του, καὶ εἰρήνευσεν ἡ καρδιά του καὶ ἐκοιμήθη ἀτάραχα· ὁ ἄλλος ἐκεῖνος χριστιανός, ἰδὼν ὅτι ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἐκείνην ὅπου ἐκοινωνήσεν, ἤσυχα καὶ εἰρηνικά, τὸ περιεργάσθη καλῶς, ὅθεν τὸ πρῶτ' ἤγουν τὸ ἐξήμερωμα τῆς εἰκοστῆς πέμπτης, τὸν ἐρωτᾷ με ἀπορίαν, ἀδελφέ, τί εἶδα ἀπόψε εἰς ἐσένα; ἐσὺ τόσαις νύκταις δὲν ἐκοιμήθης τόσον ἤσυχα καὶ γλυκά; διατί, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, τὰς ἄλλας νύκτας δὲν με ἄφιναν ἤσυχον οἱ σατανικοὶ λογισμοὶ, ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην, φαίνεται πῶς τοὺς διεσκόρπισε καὶ τοὺς ἐδίωξεν ἡ χάρις τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην εἰρήνην καὶ ἤσυχίαν ὁ νοῦς μου καὶ ἡ καρδιά μου· ὅθεν ἐκοιμήθηκα, ἐπειδὴ ἤμουν τόσας νύκτας ἀγρυπνος.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ καλὸς ἐκεῖνος χριστιανός, τὸν ἐνηγκαλίσθη, καὶ ἀπὸ δάκρυα περιρρέόμενος, τὸν ἐκαταφίλησε λέγωντας με θρηνώδη καὶ διακεκομμένην φωνήν, ἀδελφέ μου, ἐσὺ αὔριον ἐξάπαντος μέλλεις νὰ παρασταθῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, με τὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, διὰ νὰ λάβῃς τοὺς μισθοὺς τῶν ἀγώνων σου, καὶ τὸν ἀφθαρτον σέφανον τῆς ἀθλήσεώς σου, καὶ τότε παρακαλῶ σε ἐνθυμήσου καὶ ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν, καὶ

μεσίτευσον εἰς αὐτὸν, νὰ μὲ συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματα μου, καὶ νὰ μὴ με στερήσῃ τῆς θείας τε δόξης, ἀλλὰ νὰ μὲ ἀξιώσῃ καθὼς τώρα σὲ βλέπω μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἔτσι νὰ σὲ βλέπω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος καὶ μέσα εἰς τὸν Παράδεισον.

Επερασεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς εἰκοστῆς πέμπτης, καὶ ἔφθασεν ἡ ἑσπέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ ἀπόφασις νὰ ἀποκεφαλισθῇ ὁ μάρτυς· λοιπὸν οἱ φιλομάρτυρες Διδάσκαλοι, καὶ οἱ Ἱερεῖς, ἔκαμαν ἀπόφασιν νὰ ψάλουν ἀγρυπνίαν τὴν νύκτα ἐκείνην, ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ ἐνδυναμώσεως τοῦ νεομάρτυρος· Τούτου ἀκουσθέντος, συνήχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἄρχησεν ἡ Ἀκολουθία εἰς τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτός, μετὰ κατανύξεως μεγάλῃς, καὶ πάντες μετὰ θερμῶν δακρύων ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ· καὶ ποῖος ἠδύνατο τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ μέσα εἰς τὸ ὄσπῆτιόν του; ἄλλοι ἦτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἄλλοι εἰς τὴν ἀγορὰν ἔξωθεν τοῦ κριτηρίου, καὶ ὅσον ἐπέρνα ἡ νύκτα, τόσον τὸ πλῆθος ἐσυνάγετο εἰς τὴν μακαρίαν θεωρίαν τῆς ἀποτομῆς τοῦ θείου μάρτυρος, καὶ ὅλοι περιέμενον μὲ ἀναμένῃν καρδίαν, πότε νὰ ἰδοῦν θριαμβεύουσαν τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ, ἐν τῇ ἀσθενείᾳ.

νεία τῆς σαρκὸς τοῦ μακαρίου Γεωργίου· τόσον ἦτον
 τὸ συναχθὲν πλῆθος, ὅπου ἔφερε φόβον εἰς τοὺς ἀγαρη-
 νοὺς νὰ εὐγάλουν ἔξω τὸν μάρτυρα, μὴπως καὶ κάμῃ
 ὁ λαὸς κἀνένα ἀτακτὸν ὄρμημα· λοιπὸν ἔκαμαν πρῶ-
 τον μίαν δοκιμὴν, διὰ νὰ καταλάβουν τὴν γνώμην
 τοῦ λαοῦ, καὶ εὐγῆκαν καὶ ἔπεσαν ἔξαφνα μέσα εἰς
 τὸ πλῆθος, δὴ ὡς ξεσπαθωμένοι, καὶ τὸ διεσκόρπισαν· εἰς
 τὸν διωγμὸν ἐκεῖνον, ἄλλος ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ἔχασε
 τὸ φανάρι, ἄλλος φόρεμα, ἄλλος παπούτσια, ἄλλοι ἐπά-
 τησαν ἄλλους, καὶ ἄλλοι ἐπατήθησαν ἀπὸ ἄλλους· καὶ
 οἱ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ χριστιανοὶ, οὕτω κακῶς ἐδιώχθησαν
 καὶ διεσκορπίσθησαν, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψάλλοντες,
 ἔφθασαν εἰς τὴν Λιτὴν, ἀλλὰ τῶν τροπαρίων ψαλλο-
 μένων, συνεβουλεύοντο οἱ Ἱερεῖς, πῶς νὰ μνημονεύσουν
 τὸν Γεώργιον, τάχα ὡς ἄνθρωπον ἀπλοῦν ἔτι, ἢ ὡς μάρ-
 τυρα τέλειον νὰ τὸν συντάξουν μετὰ τοὺς μάρτυρας, καὶ
 ἐφάνη εὐλογον νὰ μὴ ζητήσουν τὴν πρεσβείαν καὶ ἰκε-
 σίαν αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν μαρτύρων, ἀλλὰ νὰ δε-
 ηθοῦν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἵνα τελειώσῃ τὸ
 μαρτύριον· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτω, πρὶν νὰ ἀρχίσῃ
 ἡ Λιτὴ, τὸ, **Σ**ῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου, νὰ καὶ φθάνει
 ὁρομαῖος ὁ ἀπετραλμένος καὶ διωρισμένος νὰ βλέπῃ

ἀπὸ κρυπτὸν μέρος τί γίνεται κατὰ τοῦ μάρτυρος, καὶ φωνάζη εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τετέλεσται· καὶ εἰς μερικὰς ἐψυθίριζε καὶ μὲ ποῖον τρόπον ἐτελειώθη· καὶ τότε πλέον τίς δύναται νὰ παρασηΐση μὲ λόγον τὴν πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τοῦ χριστωνύμου λαοῦ; ποῖος νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ ἀφανῆ σκιρτήματα τῶν καρδιῶν τους ἀπὸ τὴν χαράν; λέγει ὁ Σολομών· ὅτι καρδίας εὐφραινομένης, πρόσωπον θάλλει· ἄλλ' ἐδῶ, φιλομάρτυρες ἀκροαταί, δὲν ἠκολούθησεν ἔτζι, ἀλλ' εὐφραινομένων καὶ ἀγαλλομένων τῶν καρδιῶν τῶν χριστιανῶν, οἱ ὀφθαλμοί των ἐφαίνοντο πηγαὶ δακρύων, καὶ τὰ πρόσωπά των ἐκαταβρέχοντο ἀπὸ κατανύξεως δάκρυα, διὰ τὴν κατ' ἐχθρῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων νίκην τοῦ καλλινίκου ἀθλητοῦ Γεωργίου, καὶ μάλιστα ὅταν ἤκουσαν τότε παρευθὺς τὴν ὄντως χαριεστάτην ἐκείνην φωνὴν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ χιοπολίτου· καὶ οὕτω καλῶς καὶ θεοφιλῶς ἐτελειώθη ἡ ἀγρυπνία ἐκείνη, ἐν τῇ νυκτὶ τῆς εἰκοσῆς ἕκτης τοῦ Νοεμβρίου, ὁμοῦ μὲ τὸ καλὸν καὶ θεοφιλὲς μαρτυρικὸν τέλος τοῦ καλοῦ καὶ λαμπροῦ ἀριστεύου Γεωργίου· τί τὰ ἐντεῦθεν; ἐξημέρωσεν ἡ εἰκοσὴ ἕκτη, καὶ ἡ καρδία οἴων σχεδὸν τῶν ἀνθρώπων τῆς Πόλεως

εἰς δύο καλὰ καὶ σωτήρια ἐμερίσθησαν· δηλαδὴ εἰς τὸ νὰ μάθουν ἀκριβῶς μὲ ποῖον τρόπον, καὶ μὲ ποῖα βία συνα. ἐτελειώθη ὁ μάρτυς, καὶ εἰς τὸ νὰ λάβουν τίποτε ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν χάριν· ὁ καὶ ἐγένετο καὶ ἄλλος ἔλαβε χῶμα βρεγμένον μὲ τὸ μαρτυρικὸν αἷμα, ἄλλος ἔβαφε βαμβάκι, ἄλλος ἔπερνε φόρμα, καὶ κάθε ἓνας ὅτι ἠμπόρεσεν ἤρπασεν εἰς ἀγιασμόν του ἀπὸ τὸν μάρτυρα· τὸ δὲ μακάριον τέλος του, οὕτω πως ἠκολούθησεν.

Αφοῦ ἐκεῖνοι οἱ δύο ξεσπαθωμένοι ἀγαρηνοὶ διεσκορπίσαν τὸ πλῆθος, ὡς εἴρηται, τότε προσᾶζει ὁ κριτῆς ἓνα του ὑπηρετὴν ἀγαρηνὸν, καὶ ἓνα χριστιανὸν ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτον ὑπηρετῆς τοῦ κονακίου, νὰ τὸν ἐκβάλουν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ τὸν ὑπάγουν δέσμιον, εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· ὁ μάρτυς εὐθύς παρεδόθη, καὶ ὡς ἀρνίον ἀκακὸν ἐφέρετο μὲ σιωπὴν εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ μόνον ὅπου ἠθέλε καταλάβῃ χριστιανούς, ἐζήτει συγχώρησιν· ὅτι ἀγκαλὰ καὶ πρῶτον ἐσκορπίσθησαν, μετὰ ταῦτα ὅμως ἐγύρισαν πολλοὶ, καὶ ἦτον εἰς τὰ πλησίον ἐργαστήρια· ἐδῶ ἀπαγομένου τοῦ μάρτυρος εἰς τὴν σφαγὴν, ἠκολούθησεν ἓνα ἀσεῖον καὶ διηγήσεως ἄξιον·

ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος ὑπηρετῆς τοῦ ἁγῶ, θεόθεν βέβαια ἐμπνευσθεὶς, λέγει πρὸς τὸν μάρτυρα, ἀδελφε Γεώργιε, ἰδοὺ τὰ ἄρματα μου, λάβετα καὶ φέρεσέτα ἐσὺ, καὶ μείνε εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Ἁγῶ, καὶ νὰ θεῶ ἐγὼ εἰς τὸν τόπον τὸν ἐδικόν σου, καὶ εἶμαι πολλὰ πρόθυμος νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ· αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ποίαν διάθεσιν καὶ γνώμην τὰ εἶπεν ἐκεῖνος, κάθε ἓνας δύναται νὰ τὰ καταλάβῃ· τὰ ὅποια τὰ εἶπε βέβαια, διὰ νὰ τὸν προθυμοποιήσῃ περισσότερο, καθὼς καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸν ἐπροθυμοποίησε, καὶ φλόγα δείου ἔρωτος ἀναίφε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του· ὅθεν παρευθὺς τοῦ ἀπεκρίθη, λέγων· ὄχι, ἀδελφε, ὄχι· ἐσὺ ὁ ἀνεύθυνος, ἔχεις πόθον νὰ ἀποθάνῃς ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ἐγὼ ὁ ὑπεύθυνος νὰ μὴν ἀποθάνω; πῶς δύναται νὰ γένη τοῦτο; ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἀρνητῆς τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔτρεχε μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς του ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν τζελάτην, λέγων καὶ ἀδιακόπως, τὸ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸν, ἕως ὅπου ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

Εκεῖ εἰς τὸν τοπον τῆς καταδίκης, ἦλθε καὶ ὁ Κριτής, μὲ καμπόσους ἄλλους καὶ ὅλοι αὐτοὶ παρε-

ἑτάθησαν ἔμπρὸς εἰς τὸν μάρτυρα, τάχα δια να τὸν
 τρομάξουν, ἀλλ' αὐτὸς νομίζωντάς τους ὡσάν ψωρα-
 λαίους κύνας, παντελῶς δὲν ἐφοβήθη· λοιπὸν ἐπρόστα-
 ξε μὲ θυμὸν τὸν μάρτυρα ὁ κριτῆς να γονατίσῃ εἰς
 τὴν γῆν, καὶ παρευθὺς ἐγονάτισεν· ἔρχεται ὁ τζελάτης,
 ἑκεῖ ἐμπρὸς του, καὶ δια να φανῆ φοβερός, κρατεῖ
 εἰς τοὺς ὀδόντας του μίαν μεγάλην μάχαιραν, καὶ με-
 τὰς χεῖρας του ἓνα τουφέκι συκομένον καὶ ἔτοιμον·
 καὶ ὅλοι οἱ παρεσῶτες ἀγαρηνοὶ ἔλεγον εἰς τὸν μάρ-
 τυρα να μετανοήσῃ, να μὲνῃ εἰς τὴν πίσιν τους, ἀλλ'
 ὁ μάρτυς μεγαλοφώνως ἔλεγεν, ὄχι, ὄχι, χριστιανός
 θέλω να ἀποθάνω· καὶ ταῦτα εἰπόντος τοῦ μάρτυρος,
 τοῦ ἔρριψεν ὁ τζελάτης τὸ τουφέκι εἰς ταῖς πλάταις,
 καὶ εὐθὺς ἀνάψε τὸ φόρεμά του, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπῃ
 ἐκτύπησε, καὶ τὸ αἷμα ἐπήδα ἔξω ἀπὸ τὴν πληγὴν,
 ὡσάν ἀπὸ σωλῆνα, καὶ αὐτὸς ἔμενε γονατιστός, ἀκί-
 νητος, ὡσάν να μὴν ἔπαθε τίποτε· τοῦτο βλέπων ὁ
 ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος τζελάτης, τοῦ ἐφώναξε μὲ ἀγρι-
 ωτάτην φωνὴν, κύψαι κάτω τὴν κεφαλὴν, καὶ ἱκα-
 νὴν ὥραν ἔτρε κυπτὸς, ἐπρόσμενε τὸ κτύπημα τῆς
 μαχαίρας· ὁ δὲ τύραννος ἀφήσας τὸ τουφέκι, ἔλαβεν
 εἰς χεῖρας του τὴν μάχαιραν, καὶ ἔπειτα δὲν ἤξεύρω

ἢ ἀπὸ ἀνεπιτηδειότητα, ἢ ἀπὸ σκληρότητα διὰ νατὸν
 βασιανίση, ἐκτύπησεν εἰς τὸ κόκκαλον τοῦ λαιμοῦ, ὅπερ
 εἶναι κοντὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τόσον ἐμπήχθη ἡ
 μάχαιρα μέσα εἰς τὸ κόκκαλον, ὅπου μὲ ὄλην του τὴν
 δύναμιν σύρωντας τὴν εὐγαλεν. Ἄλλ' ὁ μάρτυς πάλιν
 δὲν ἔπεσεν, ἀλλ' ἔσεκεν ὡς καὶ πρότερον γανα-
 τισὸς, ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐμπήξε τὴν ἰδίαν μάχαιραν
 ὀλίγον παρακάτω, καὶ πάλιν μὲ βίαν καὶ δύναμιν ἔσυρε,
 καὶ τὴν εὐγαλεν· ὁ δὲ μάρτυς ἔμενεν εἰς τὰ γόνατα
 πάλιν, καὶ δύναμιν εἶχε ἀκόμα, καὶ ἔλεγε τὸ Κύριε
 Ἰησοῦ Χριστέ· μετὰ ταῦτα σπογγίσας ὁ ἀλιτήριος
 τὴν μάχαιραν, τὴν ἀφήσε παράμερα, ἔπειτα κτυ-
 πήσας μὲ τὸ ποδάρι του εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ μάρτυρος,
 τὸν ἔρριψε προύμητα, ἔπειτα γονατίσας ἐπάνω εἰς
 τοὺς ὤμους του, καὶ πιάσας αὐτὸν ὡς ἀρνίον ἀπότῆν
 σιαγόνα, τοῦ ἐχάραξε τὸν λαιμὸν ὥραν ἱκανὴν, μὲ
 ἓνα παραμάχαιρον, μὲ ἀνήκουσον σκληρότητα καὶ
 ἀσπλαγχνίαν· καὶ ἔβλεπες νὰ πίπτουν εἰς τὴν γῆν
 τὰ κρέατα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ μάρτυρος, ὡσάν νὰ
 πίπτουν πριωνίσματα, ἀπὸ πριωνιζόμενον χλωρὸν
 ξύλον· καὶ οὕτως εἰς ὥραν πολλὴν, μὲ μεγάλην βά-
 σανον τὸν ἀπεκεφάλισε· καὶ ἦτον κατὰ ἀλήθειαν

